

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 1. S. Guilielmi Archiepiscopi Eboracensis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

pieta-
ulget,
rimus

S. Ber-
s poli-
alia ex
) tres
num,
, sine
cato,
truis,
erum
r nar-
gave
nunc
cor-
erga
psas
tota

HISTORIA ECCLESIASTICA. LIBER LXX.

ANASTASIUS IV. PAPA.
FRIDERICUS I. IMPERAT. OCC. MANUEL
COMNENUS IMP. ORIENTIS.

§. I.

*S. Guilielmi Archiepiscopi Eboracensis
extrema.*

Henricus Murdacus Archiepiscopus Sæcul. XII.
A.C. 1153.
Eboracensis, Eugenio III. Papæ, &
S. Bernardo, Defensoribus suis haud
diu superstes, eodem anno millesimo
centesimo quinquagesimo tertio, deci- vit. S. Guil.
ap. Boll. 8.
Jun. to. 20.
p. 141.
ma quarta Octobris, naturæ debitum
solvit, postquam illam Sedem occupasset
annis quinque.

P 5

At

Sæcul. XII.
A.C. 1154.

Sup. lib.
LXIX.

At Guilielmus Archiepiscopus in Concilio Remensi anno millesimo centesimo quadragesimo octavo depositus, relicto loco secessus sui, quamprimum mortem Papæ & S. Bernardi comperit, celeriter Romam profectus, conspectum electi Papæ Anastasii subiit, quem, cum adhucdum esset Cardinalis, causæ suæ faventem expertus fuerat. Gratiam vero simpliciter rogabat Guilielmus, nihil de illata sibi injuria conquerens; cum Romam afferuntur literæ, obitum Henrici Archiepiscopi nunciantes. Mors Henrici haud parum causam Guielmi adjuvit, quippe Papa & Cardinales, optimi viri canos reverentes, sententiam ab Eugenio in eum latam retractarunt, & pristinæ Dignitati restituto etiam Pallium, quod prius obtinere non potuerat, concesserunt.

In Angliam reversum, & Cantuariæ diversantem Rogerius Archidiaconus hujus Ecclesiæ, haud ignarus, virum esse virtutibus insignem, invisit & salutavit; de quo, cum recederet, Archiepiscopus Eboracensis prædixit, hunc Rogerium suum in Archiepiscopatu Successorem futurum esse. Verum fuisse vaticinium eventus deinde docuit.

Guilielmus Wintoniam pervenit Sabato sancto, die tertia Aprilis, anno millesimo centesimo quinquagesimo quarto, &

& Festum Paschæ cum Octava apud **Sæcul. XII.**
 Henricum Episcopum Avunculum suum **A.C. 1154.**
 celebravit, tandemque Eboracum Do-
 minica ante Ascensionem Domini nona
 Maji attigit. Ubi applaudentibus Cle-
 ricis populoque, Roberto Decano &
 Osberto Archidiacono nequicquam in-
 vitis, exceptus est. Cum autem ingen-
 tes populorum cunei redeuntem con-
 spicere gestientes constiparentur, pons
 ligneus, qua transeundum fuit, ruens,
 magnam hominum multitudinem effu-
 dit in fluvium. Nemo tamen hoc casu
 vita privatus est; quod omnes orationi
 & benedictioni S. Archiepiscopi in ac-
 ceptis retulerunt.

In Festo Sanctæ Trinitatis, Missa so-
 lemni peracta, cum se subito correptum
 febre sentiret, nihilominus splendidum
 convivium invitatis hospitibus in suo
 palatio adornari jussit, cui postquam a-
 liquamdiu affedit, conclave suum intrans
 familiaribus diem mortis suæ prædixit.
 Febre octo diebus per omnes artus gras-
 sante nullam medicorum opem admisit,
 & nona, quæ erat dies octava Junii an-
 no millesimo centesimo quinquagesimo
 quarto, uno mense exacto, ex quo Ebo-
 racum advenerat, extinctus est. Mors
 præcox omnibus suspensionem propinati
 veneni creavit, nec defuere, qui dice-
 rent, quod sacris operans virus, inimi-
 corum

Sæcul. XII. corum veneficio Calici mixtum, hau-
A. C. 1154. sisset. Verumtamen postea patuit, ina-
 nem fuisse rumorem & quorundam ma-
 levolorum calumniam.

Guilielmus inter Sanctos in die obi-
 tus sui honoratur, corpusque ipsius post
 annos triginta, ex quo decesserat, e ter-
 ra elevatum est, quæ translatio complu-
 ribus miraculis claruit.

Guilielmo fati functo, Roberto De-
 cano & Osberto Archidiacono, qui ei
 semper infensi fuerant, præcipuis aucto-
 ribus, a Capitulo, ut ut repugnante, e-
 lectus est Rogerius Archidiaconus Can-
 tuariensis, eidem favente Theobaldo
 Archiepiscopo, in Anglia Legato, & Re-
 ge consentiente. Eum Theobaldus suis
 manibus ordinavit, a quo Capitulum
 Cathedrale Eboracense obtinuit, ut hanc
 Consecrationem ex potestate sibi ut Le-
 gato Sedis Apostolicæ competente, non
 autem jure Archiepiscopali Ecclesie
 Cantuariensi annexo, perageret. Ro-
 gerius Sedem Eboracensem annis viginti
 septem tenuit, magis sæcularibus nego-
 tiis, quam officiis spiritualibus intentus.

Goduin.
Ebor. c. 31.

§. II.

Stephanus moritur. Henricus II. Rex
Angliæ.

Eodem anno millesimo centesimo quin-
 quagesimo quarto vigesima quinta
 Octo-